

Mučna svakodnevnica

Prva stvar koja je ujutro probudila Bornu, bila je buka koja je dolazila iz kuhinje. Zabio je glavu u jastuk, a kad to nije pomoglo, rastegnuo se, nazuo papuče i sneno protrljao oči. Bacio je pogled na sat. Nije bilo ni punih deset sati. „Ah, što je, tu je“, pomisli i produži do kupaonice. Buka iz prizemlja nije se stišavala pa je odlučio provjeriti što se to dolje događa. Niz stepenice je silazio u prugastoj mornarskoj pidžami neuredne kose. Inače bi ga majka prekorila, ali ovoga puta je bila zauzeta. Ona i Jakov su se svađali oko nečega. „Zapravo“, pomislio je, „bilo je i vrijeme.“ Prošla su puna dva mjeseca. Nije se nadao da će ta veza tako dugo potrajati, a Jakova i njegovih savjeta bilo mu je već preko glave. Isto tako, bila mu je nepojmljivo kako mu je majka mogla završiti s nekim starijim od nje punih 12 godina. I bio je siguran da nije s njim zbog njegova izgleda. Otvorio je gornju policu i izvukao kutiju kukuruznih pahuljica i zdjelu. Zalio je pahuljice mlijekom i sjeo za stol, razmičući prazne boce piva i polupojedene vrećice čipsa. „Sigurno su sinoć pretjerali u alkoholu“, pomislio je. Bilo je teško samo monotono sjediti i pokušavati jesti dok su oko njega letjele psovke i razne uvrede. Nije znao što je povod za svađu, ali nije ni htio znati. Odjednom je samo gurnuo zdjelu sa stola i ona se razlomila u tisuću sitnih komadića. Oni su stali sa svađom i okrenuli se prema Borni. Prostrijelili su ga pogledom a majka je, kao i uvijek, stavila ruke na bokove, pokušavajući izgledati veće. Izgledala je smiješno sa svojih 160 cm pokraj visokog Jakova i tek nešto nižeg Borne.

Što radiš, mladiću? - upita majka oštro i isprsi se.

- Očito ništa gore od tebe. - odbrusi on i provuče se kraj nje.
- Vraćaj se! - zaurla Jakov, a majka ga ošamari.
- Ne razgovaraj tako s njim! - vikne sad ona.
- Pa nisam ja odgojio to derište. - dreknuo je pa su opet nastavili svađu.

Borna je samo okenuo očima i prošao do stepenica. Nije ni zamijetio sestru dok gotovo nije ni stao na nju. Stisla se uz ogradu stubišta i tiho plakala. On je sjeo do nje.

- Hej, što je, Marice? - upitao je i zagrlio, a ona je stisla svog medvjedića na prsa.
- Bojim se, bato! - zajecala je i sakrila se u njegovom zagrljaju.
- Hoćeš da izađemo? - upita i pogleda ju.

Ona potvrdno kimne i ustanu sa stepenica. On krene prema sobi kako bi se obukao, ali ga ona povuče za rukav.

- Idemo! - kaže i opet ga povuče.
- Marice, moram... - započe, kad im tanjur proleti kraj glave i udari u zid, raspadajući se.

On se strese i brzo odvede Maricu do ulaznih vrata.

- Hajde! - kaže i zatvori vrata te trkom izađu na blatnjavi kolnik.

Hodali su dok im je mokro lišće pomiješano sa zemljom šljapkalo pod nogama. Snuždeno je pogledao svoje bijele papuče koje su sada poprimile posve novu boju. Čvrsto je držao Maričinu drhtavu ručicu u svojoj i vodio je niz ulicu.

- A, Bojna, kad ćemo kući? - upitala je nakon dugih pola sata hoda.

Pitanje je ostalo neko vrijeme lebdjeti u zraku, a onda je ispustio duboki uzdah i podigao pogled.

- Ne znam. Stvarno ne znam. - odgovorio je i čvršće stisnuo sestrinu ruku.

Ema Zubčić, 6.razred